

kelighedens verden er en anden end de scenarier, vi tænkte over i den oprindelige irakanalyse.

Så mon ikke statsministeren burde gribe den her mulighed til at sige: Ja, vi kommer med en analyse, og den skal selvfølgelig være gennemarbejdet – og der går lidt tid med det. Men et håndfast tilsagn om en analyse ville nu være en god ting for alle, der er optaget af irakdebatten herhjemme.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Som jeg sagde i et tidligere svar, vil regeringen selvfølgelig til enhver tid sikre, at der er det nødvendige beslutningsgrundlag. Jeg vil blot ikke på nuværende tidspunkt tage stilling til, lige præcis hvordan vi vil gøre det. Men jeg kan da sige til hr. Morten Helveg Petersen, at regeringen naturligvis løbende vil orientere medlemmerne af Det Udenrigspolitiske Nævn om udviklingen i Irak og om regeringens overvejelser vedrørende den videre danske indsats.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1940

8) Til statsministeren af:

Frank Aaen (EL):

»Kan statsministeren garantere, at de 31 fanger, som danske soldater i marts 2002 udleverede til amerikanerne, ikke er blevet mishandlet, mens de var i amerikansk varetægt?«

Kl. 14.30

Frank Aaen (EL):

Når vi er i krig, er det jo afgørende, hvordan vi behandler andre mennesker. Nu har vi i et stykke tid diskuteret meget: Hvad vidste regeringen hvornår, og hvad burde den have vidst om udvekslingen af fangerne i Afghanistan? Men nu skal vi lige huske, at det altså er 31 fanger, mennesker, der blev mishandlet, og som kunne have risikeret at være kommet til Guantánamo.

Vi ved fra en film og fra journalister, der har spurgt og talt med fanger, og vi ved fra Amnesty International, der har talt med fanger, at samme dag, som danskerne tog fanger, samme sted, som danskerne tog fanger, var der tale om en misforståelse, nemlig at det viste sig, at fangerne var uskyldige, og alle de fanger har til journalister og til menneskerettighedsorganisationer fælles sagt, at de blev mishandlet. Hele beskrivelsen i de rapporter svarer til det, det danske

militær har skrevet hjem, bare med den ene tilføjelse, at der i Amnestys rapport og i aviserne stod, at fangerne blev mishandlet:

Hvordan kan statsministeren så garantere, at fangerne ikke blev mishandlet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Som det fremgår af redegørelsen og også af mine tidligere svar, iværksatte regeringen undersøgelser af påstande om mishandling af de 31 tilbageholdte, straks man blev bekendt med påstandene. Oplysningerne kunne dog ikke bekræftes, hverken af det udsendte danske militær og personel eller fra officiel amerikansk side, og derfor konkluderer redegørelsen, at det ikke er dokumenteret, at de 31 personer, som danske styrker tilbageholdt den 17. marts 2002, blev udsat for overgreb i amerikansk varetægt.

Frank Aaen (EL):

Man har altså spurgt de muligt ansvarlige: Har I gennemført mishandlinger? Har I udleveret fanger til mishandling? Men ofrene, dem, der er stået frem i en film, dem, som har udtalt sig til journalister få dage efter det, der skete, dem, der udtalte sig til Amnesty International om akkurat den samme aktion som den, danskerne har beskrevet selv, samme dag, samme sted, samme misforståelse – de skulle frigives – har man ikke spurgt, dem har man ikke efterforsket.

Hvordan kan statsministeren vide, at det, de eventuelt ansvarlige har sagt, er hundrede procent korrekt? Hvorfor vil statsministeren ikke spørge de ofre, der har udtalt sig og sagt det modsatte?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er således, at en regering i et land selvfølgelig henvender sig til officielle myndigheder i et andet land. Det er sådan, man arbejder. Vi har selvsagt fuld tillid til, at myndighederne i en demokratisk retsstat som den amerikanske også giver korrekte oplysninger, og vi har spurgt, om der er sådanne oplysninger om, at der skulle have fundet mishandling sted, og som det bliver konkluderet i redegørelsen, er der ikke dokumentation for, at de påstande skulle være sande.

Frank Aaen (EL):

Hvordan er det, offentligheden og vi alle sammen får viden om mishandlinger? Er det ved, at de, der har gennemført mishandlingerne, står frem og siger: Det har vi gjort? Er det på den måde, sager kommer frem? Eller er det ved, at ofre